

af fastholde og styrke den indenlandske pensionsopsparing igennem ligeværdige konkurrenceforhold for danske forsikringselskaber, pensionskasser og pengeinstitutter i forhold til udenlandske institutioner. Tillige vil en styrkelse af konkurrencesituationen give den danske forsikringsverden de fornævnte muligheder for at erobre markedsandele på det internationale marked for pensionsforsikringer, hvilket også må anses at have positiv virkning på selskabernes indtjening og resultat såvel som positive beskæftigelsesmæssige virkninger.

Forslagsstillernes synspunkter

Det er Fremskridtspartiets vurdering, at Folketinget ikke bør tøve med at pålægge regeringen at forberede en lovgivning, der sikrer fjernelse af realrenteafgiften.

Selv om skatteministeren måske føler opstemthed over, at EF-dommene har »sikret« realrenteafgiftsprovenuet en vis tid frem, bør både regering og opposition realistisk erkende, at tiden arbejder imod opretholdelse af denne danske særstraf på pensionsopsparing.

Realrenteafgiften har, siden den blev indført, udelukkende tjent det politiske formål at virke som en permanent forøgelse af skattetrykket. Dette har været bekvemt for det flertal, der ved enhver lejlighed ytrer sig verbalt, men kun verbalt, om behovet for skatteenedsættelser.

I modsætning til dette flertal finder Fremskridtspartiet, at realrenteafgiften skal afskaffes af tre grunde:

For det første for at begrænse skatte- og afgiftstrykket og samtidig styrke betalingsbalancen. For det andet for at styrke kapitaldannelsen gennem tilvækst i den frivillige pensionsopsparing. For det tredje for at sikre, at danske pensionsforsikringselskaber, pensionskasser og pengeinstitutter kan konkurrere med udenlandske pensionsinstitutioner på lige vilkår.

Disse tre væsentlige mål kan ikke opnås på anden måde end ved fuldstændig afskaffelse af realrenteafgiften.

Partiernes synspunkter

Ved forskellige lejligheder har de politiske partier yttet sig om realrenteafgiften og herunder også om det loft, der fra 1987 blev lagt over afgiften. Synspunkterne er mest udførligt sammenfattet i Garodkin, »Håndbog i Dansk Politik«, Munksgaard, 1991 (ISBN 87-16-10772-1).

Det fremgår heraf, at alle partier, bortset fra Fremskridtspartiet, hidtil har erklæret sig som tilhængere

af realrenteafgiften. Garodkin citerer således Venstre for at finde det »naturligt og rigtigt at hente penge til statskassen fra pensionskasserne, idet det samtidig er nødvendigt, at kapitaltilvæksten i pensionskasserne nedsættes, hvis der skal være produktionsmæssig dækning for disse formuer og deres fremtidige forbrugsmuligheder«. Det Konservative Folkeparti citeres for at være tilhænger af afgiften, »fordi den økonomiske situation gjorde indgrebet nødvendigt«. Socialistisk Folkeparti refereres for at mene, at det skal »være muligt at spare op til sin alderdom, men det skal ikke være andre skatteydere, der ikke har pensionsordninger, som via skattetilskud er med til at betale denne opsparing«.

Kun Fremskridtspartiet har til stadighed afvist realrenteafgiftsloven, der af partiet ganske enkelt bedømmes som en lov om permanent forhøjelse af skattetrykket.

Om enkeltheder og om de øvrige partiernes synspunkter henvises til Garodkin, men forslagsstillerne kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at de synspunkter, det politiske flertal hidtil har forfægtet, bygger dels på kortsigtede ønsker om at øge statens indtægter, dels på ideologiske krav om at begrænse incitamentet til individuel opsparing til alderdommen.

Forslagets udformning

Forslagsstillerne erkender, at det næppe er realistisk at samle et politisk flertal for øjeblikkelig afskaffelse af realrenteafgiften. Regeringen og det folketingsflertal, der med vedtagelsen af finansloven for 1992 har fastlagt det abnormt høje udgiftsniveau, er selvsagt afhængige af de løbende indtægter også fra realrentebeskatningen.

Opgaven må derfor være at finde veje til en gradvis afvikling af afgiften, og forslagsstillerne peger her på en nedtrapning af realrenteafgiften over 1993 og 1994, således at afgiften helt afvikles med virkning pr. 1. januar 1995.

Forslagsstillerne mener, at en nedtrapning af afgiftsniveauet med omkring en tredjedel i 1993 og yderligere en tredjedel i løbet af 1994 giver tilstrækkelig tid for regering og Folketing til at finde kompenserende besparelser på statens udgifter. Samtidig vil en forholdsvis hurtig afvikling betyde, at den danske forsikringsbranche kan fastholde sin placering blandt danske pensionssparere og forberede markedsføringsmæssige tiltag over for udenlandske forsikringstagere.

Forslagsstillerne vil under udvalgsarbejdet aktivt arbejde for at inddrage andre politiske partier, der samlet repræsenterer et flertal, i bestræbelserne for at